

[Socialministeren]

artikel om et eller andet emne, og bruge ham som sandhedsvidne, og jeg skal ikke klandre den pågældende og sige, at han ikke har tilstrækkeligt grundlag for sin påstand, men jeg vil betragte det som en påstand. Det ligger ganske klart, at socialministeren, i dette tilfælde min forgænger, er i sin fulde ret til at udstede disse vejledende retningslinjer for at skabe klarhed. Det kan ikke være på kant med noget som helst, og indholdet af disse retningslinjer er i allerhøjeste grad i overensstemmelse med bistandslovens intentioner. Der er ikke noget som helst tvivlsomt i dette, og der skal ikke opnås nogen som helst resultater af bestræbelserne på at kaste et odiont skær over den cirkulæreskrivelse, der her er udsendt, for det er der overhovedet intet grundlag for.

Nu kunne man jo så stille spørgsmålet, hvad der egentlig ville ske, hvis et flertal i folketinget pålagde mig at trække denne cirkulæreskrivelse tilbage. Jeg må indrømme, at det ville være en lidt abnorm situation, al den stund jeg naturligvis, som jeg sagde før, har retten til – det har socialministeren – at udstede et cirkulære med vejledende retningslinjer i overensstemmelse med lovens hensigter. Det ville være lidt abnormt, hvis man pålagde ministeren at gøre det, for så var der tvivl om, hvordan det skulle være. Men stadig væk må man sige, at kommunerne selvfølgelig i deres vurdering og i deres skøn skal følge bistandslovens hensigter.

Jeg synes, det er interessant i den sammenhæng at nævne en afgørelse, som blev truffet i den sociale ankestyrelse sideløbende med udsendelsen af cirkulæreskrivelsen. Det, det drejer sig om, er, at den sociale ankestyrelse, som jo er den højeste administrative klageinstans inden for det sociale område, den 1. juli 1982, altså dagen før cirkulæreskrivelsen blev udsendt, har truffet en afgørelse, hvor der netop blev lagt vægt på de momenter, som er omtalt i cirkulæreskrivelsen. Sagen er egnet til belysning af, hvad det er for tilfælde, ministeriets cirkulæreskrivelse sigter mod.

En ung pige, der hidtil havde boet hjemme, tog studentereksamen i sommeren 1981 og blev den 1. juli 1981 etableret i egen lejlighed. En måned senere søgte hun hjælp efter bistandsloven. Det sociale udvalg fandt ikke grundlag for at yde hjælp til underhold med 90 pct. af folkepensionens grundbeløb,

men med et reduceret beløb, og ville heller ikke dække de fulde boligudgifter. Amsankenævnet erklærede sig enig i reduktionen af hjælpen til bolig, men pålagde udvalget at forhøje underholdshjælpen til maksimumsbeløbet efter § 37, 90 pct. af folkepensionens grundbeløb. Den sociale ankestyrelse fandt derimod ikke grundlag for at tilsidesætte det sociale udvalgs udmåling af hjælpen til underhold. Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøgeren umiddelbart før hjælpeperioden havde overstået sin studentereksamen, og at hun ikke havde været i erhverv før eksamen. Da hun havde oplyst, at hun havde planer om at uddanne sig som pædagog, fandt ankestyrelsen, at den hjælp, der blev ydet efter det sociale udvalgs afgørelse, måtte skønnes at svare til hendes forventede fremtidige levestandard som studerende.

Det er netop tilfælde af den art, der har været stærkt fremme i den offentlige debat, som også andre har henvist til, i denne sommer, og man har altså i 2 centrale organer, i ankestyrelsen og i socialministeriet, uafhængigt af hinanden gjort sig de samme tanker om, hvordan sådanne tilfælde skulle vurderes efter reglerne i bistandsloven. Det synes jeg er et godt eksempel at bruge som afslutning, for man kan sige, at selv om et flertal havde pålagt mig – men det er jo gud ske lov ikke tilfældet – at inddrage cirkulæreskrivelsen, så stod stadig tilbage, at det sociale ankesystem har en meget klar holdning til, hvordan denne lovgivning skal forvaltes, og at man ville være nået til nøjagtig samme resultat.

Agerschou (SF):

Jeg har lyst til at kommentere et par af de ting, socialministeren og hr. Torben Lund fra socialdemokratiet har været inde på.

Det første, jeg har lyst til at kommentere, er baggrunden for, at man overhovedet har udsendt cirkulæreskrivelsen. Derom siger socialministeren, at man har fået adskillige henvendelser fra kommunerne. Hr. Torben Lund formulerede det på den måde, at der meget ofte er kommet henvendelser fra kommunerne. Det synes vi i SF er et meget, meget løst grundlag dels at udsende cirkulæreskrivelser på, dels at lovgive på. Det er den samme baggrund, vi har fået oplyst i folketingets socialudvalg, når vi arbejder med lovforslaget om ændring af bistandsloven, nem-